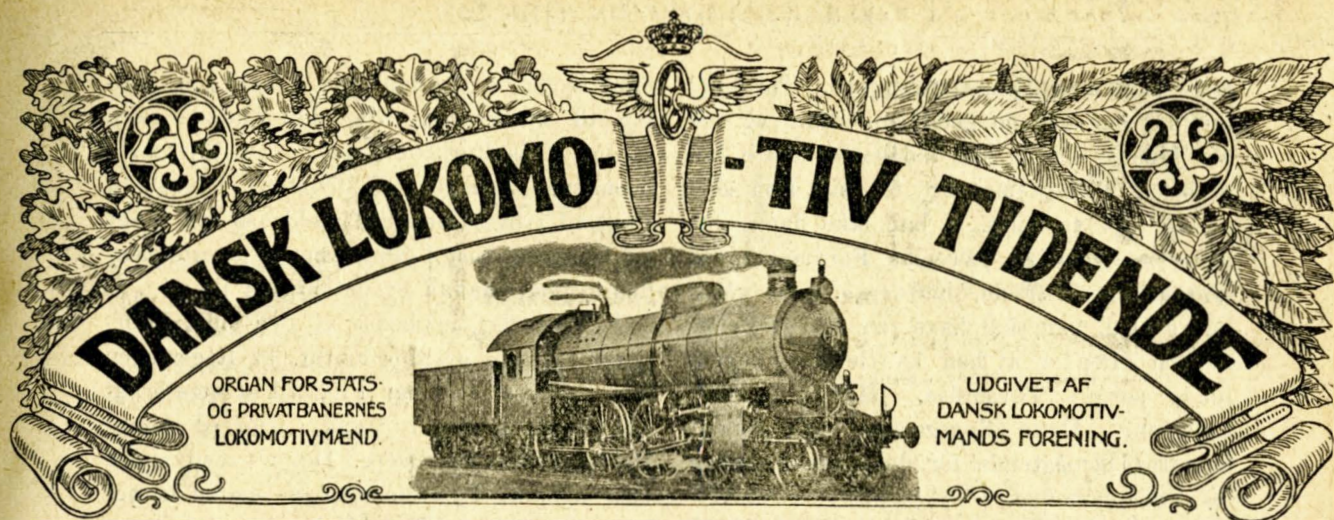

21. Aarg. Nr. 6.

Redigeret af C. M. CHRISTENSEN.

16. Marts 1921.

TJENESTEMÆNDENES LØNFORHOLD OG STREIKERET.

Om dette Spørgsmaal har Trafikminister Slebsager gentagende Gange udtalt sig paa Vælgermøder eller offentlige Møder og hver Gang har Ministeren hævdet, at Tjenestemændene skulde have god Løn, men at de paa den anden Side heller ingen Ret havde til at strejke.

Fornylig bar Trafikministeren talt ved et Møde i Vejle og i Henhold til „Ritzaus Bureau“ udtalte Ministeren følgende:

Da Ministeriet Neergaard traadte til, skrev „Politiken“, at Situationen kort knnde udtrykkes saaledes, at Danmark var et Land i Nød, og det er sandt, at vi paa mange Maader var kommet langt ned. saa langt, at Statens Funktionærer praktisk talt vilde gaa med til Generalstrejken. En radikal Folketingsmand har for en halv Snes Aar siden betegnet noget saadant som Oprør, og der er noget om det. Sligt maa og bør ikke finde Sted i et sundt Samfund. En af mine første Opgaver var at meddele Tjenestemændene, at en saadan Strejkeret havde de ikke. Hvis de alligevel vilde forsøge, maatte Regeringen med alle til Raadighed staaende Midler sørge for at holde Arbejdet i Gang. *Det maa være saaledes i et sundt Samfund, at Statens Tjenestemænd faar en god Løn for deres Arbejde, og Samfundet har Ret til at kræve, at de ogsaa i en vanskelig Situation skal gøre deres Pligt.*

Der er en Ting fra det radikale Styre, som vil svie haardt til os, det er hele den doktrinære Maade, hvorpaa man har gennemført 8-Timers Arbejdsdagen. Det er let nok at komme ind i noget saadant, men det er vanskeligt at komme ud af det igen. Der maa Tid til. Vi skal lægge Vægt paa Arbejdets Intensitet.

Vort Postvæsen vil i Aar give en Underbalance af 14 Millioner Kr. Disse Penge skal indvindes, dels ved Besparelser, dels ved forøgede Indtægter. Ganske paa samme Maade vil det gaa med de andre Etater. Der er allerede nu sket væsentlige Reduktioner af det løse Mandskab og det glædelige er, at ogsaa indenfor Funktionærernes Organisationer viser der sig en voksende Forstaaelse, af, hvilken Vej vi bør gaa. *De maa forstaa ikke blot, at de skal have gode økonomiske Kaar, det skal de, men de maa ogsaa forstaa, at Institutionernes Økonomi er deres egen Økonomi.*

Længe forinden Tjenestemændene i Efteraaret førte Forhandling med Ministeriet Neergaard om Konjunkturtillægget o. s. v. udtalte Trafikministeren sig paa en lignende Maade som her er citeret og det kunde af den Grund være af Interesse at se lidt nærmere paa Værdien af de fremsatte Udtalelser.

Det bør være saaledes, at Statens Tjenestemænd faar en god Løn, saadan siger Ministeren og heri kan vi naturligvis være ganske enig. Men naar man har erklæret dette og skal se noget nærmere paa Sagen er det meget muligt at Ministeren ikke kan

være enig med Tjenestemændene. Thi hvad forstaas der ved en god Løn. Skal vi sige vor Mening herom saa indeholder dette Begreb, at Tjenestemanden for sin Løn skal kunne leve saaledes, at han ikke daglig behøver at slaa af paa sine Fordringer ved Anskaffelse af Føde, Klæder o. s. v. Med andre Ord, han skal have saa mange Penge mellem Hænder at han kan leve en nogenlunde sorgfri Tilværelse. Har det været saaledes? Dette Spørgsmaal maa sikkert besvares benægtende for det store Personales Vedkommende.

Det kan derfor være meget smukt af Ministeren Gang paa Gang at gentage at Tjenestemanden skal have en god Løn, men hvad forstaar Ministeren herved. Den Mulighed er nemlig tilstede, at Tjenestemændene ikke vil akceptere Ministerens Mening herom.

Ser vi hen til de Forhandlinger, der førtes mellem Organisationernes Repræsentanter og Ministeriet Neergaard i Efteraaret om en Forhøjelse af Konjunkturtillægget, hvor Tjenestemændene mødte frem med gode Argumenter for en Forhøjelse af dette, men hvor Ministeriet henviste for det første til Statens daarlige finansielle Tilstand og dernæst til et kommende Prisfald, — som i Parantes bemærket endnu ikke er kommet, — og af den Grund pure afviste Tjenestemændenes Ønsker. Der var sikkert ikke mange Tjenestemænd, der ikke den Gang følte, at der blev begaaet Uret overfor dem. Det er af saadanne Omstændigheder, man kan udlede den Opfattelse, at det er meget tvivlsomt, om Tjenestemændene vil kunne bifalde, hvad Minister Slesbager vil forstaa ved en god Løn.

Det er et yndigt elastisk Begreb, og det kan derfor være meget rart for Ministeren at fare rundt paa Møder Landet over og udtrykke sig paa den Maade og vinde Bifald herpaa.

Det næste, Ministeren beskæftiger sig med, er Tjenestemændenes Strejkeret. Der er noget om, at det er Oprør, siger Ministeren, hvis Tjenestemændene vil strejke. Ministeren har maaske den Opfatteise, at Tjenestemændene igennem Forhandlingsretten har et saa-

dant Gode, at de kan give Afskald paa Retten til at strejke. Ja, dette kunde være rigtigt, hvis Forholdet var det, at Tjenestemændenes Arbejdsgiver (Staten) havde en Pligt til i hvert enkelt Tilfælde at faa bragt en Overenskomst i Stand med Tjenestemændene. Men saadan er det jo slet ikke.

Vi ser det jo bedst af den sidste Forhandling, som ovenfor nævnt, at Regeringen ikke føler, at den har Pligt til at søge bragt en Overenskomst i Stand, hvorved begge Parter kunde aqvivisere. Det vil med andre Ord sige, at Tjenestemændene endnu mangler noget i deres Rettigheder, og det er en Aftaleret, som vor Arbejdsgiver maa give os.

I det private Erhverv føres der jo ogsaa Forhandlinger mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne, og som en sidste Udvej har man to Midler til Raadighed, nemlig Lockout og Strejke.

Denne sidste Mulighed maa Tjenestemændene altsaa ikke anvende, men saa maa man ogsaa til Gengæld give Tjenestemændene en udvidet Ret til at føre Forhandling og Arbejdsgiverne en uomgaaelig Pligt til at naa en Forstaaelse.

Naar det en Gang bliver gennemført, saa kan der være en Mulighed for, at ogsaa Tjenestemændene vil erkende, at de ingen Strejkeret har.

Det sidste, Ministeren peger paa, er, at Institutionernes Økonomi er Tjenestemændenes egen Økonomi.

Dette er naturligvis til en vis Grad rigtigt, eftersom Tjenestemanden som Borger maa være med til gennem Skatter at udrede de Beløb, Staten skal bruge, bl. a. til ogsaa at dække de Underskud, der fremtræder paa Statsinstitutionernes Regnskaber.

Men det er ogsaa kun tildels rigtigt, thi saalænge Tjenestemændene ingen virkelig Indflydelse har paa Institutionens Økonomi, saalænge er det kun tomme Ord. Hver enkelt Tjenestemand kan indenfor sit Omraade søge at være saa økonomisk som mulig, hvad han naturligvis ogsaa bør være, men paa de Omraader, hvor det har Betydning, har han i Reglen intet at sige.

Afvigte Foraar fremsatte Organisationerne

jo Krav paa at faa Andel i Ledelsen gennem Bedriftsraad, og det blev den Gang lovet, at Sagen skulde blive taget op til Undersøgelse og Overvejelse.

Vi vil derfor tro, naar Ministeren siger, at Institutionernes Økonomi er Tjenestemændenes egen Økonomi, at Regeringen har under Overvejelse at give Tjenestemændene et imødekommende Svar paa Henvendelsen om Andel i Ledelsen.

Thi man vil da gerne have nogen Indflydelse paa sin egen Økonomi.

STATSLØN OG KOMMUNELØN I KØBENHAVN*)

Af Kontorchef ved Københavns Magistrat *V. Jespersen*.

De allerfleste er vist enige om at beklage den Forskel, der er imellem Københavns Kommunes Løn og den Løn, som Staten giver sine københavnske Tjenestemænd. Fra mange Sider gøres det gældende, at det her er Kommunen, der begaar en stor Fejl. Jeg vil gerne i Modsætning hertil henlede Opmærksomheden paa nogle Tal, der synes at tale stærkt for, at Fejlen hovedsagelig ligger i Statens Stedtillæg.

Efter Statistiske Efterretningers sidste Oversigt over Arbejdslønnen i Industrien var den gennemsnitlige Timefortjeneste i Juni 1920 for ufaglærte Arbejdere i København 202 Øre og i Provinsen 171 Øre. Senere er Augustreguleringstillægget kommet til. Regner man dette til 10 Øre, faar man en gennemsnitlig Timefortjeneste paa henholdsvis 212 og 181 Øre. Dette giver — fra August 1920 at regne — for 48 Timers Arbejde ugentlig en Gennemsnitsugefortjeneste paa 102 Kr. i København og 87 Kr. i Provinsen.

Slutlønnen i København Kommunes 12. Lønklasse, der omfatter de store Grupper af ufaglærte Tjenestemænd, er (incl. Dyrtidstillæg for gifte) siden Oktober 1920 5134 Kr. aarlig, hvilket giver en Ugefortjeneste paa 99 Kr. For Statens Tjenestemænd i Provinsen er Slutlønnen i de to Lønklasser, der tilsammen svarer til Kommunens 12. Lønklasse, nemlig de store Statsvirksomheders 16. og 15. Lønklasse, henholdsvis 4434 Kr. og 4554 Kr. aarlig, heri indbefattet Konjunkturtillæg, Dyrtidstillæg for gifte og — valgt som Gennemsnit for Provinsen — Sted-

tillæg efter Reglerne for mindre Købstæder, 240 Kr. Omsat i Ugefortjeneste bliver Statens Slutlønninger for Provinsen for de omhandlede Klasser da gennemsnitlig 85 og 88 Kr.

Samligner man Tallene, finder man, at der er god Overensstemmelse mellem Københavns Kommunes Løn 99 Kr., og Gennemsnitsfortjenesten i den Københavnske Industri 102 Kr., og imellem Statens Provinsløn 85 à 88 Kr., og Gennemsnitsfortjenesten i Provinsens Industri 87 Kr. Tilsyneladende er Lønnen en Ubetydelighed lavere for Tjenestemændene end i Industrien. Men baade Statens og Kommunens Tjenestemænd har ud over den her angivne faste Indtægt visse Tillæg for Natarbejde m. v., og disse Tillæg beløber sig vistnok gennemsnitlig til mere end Forskellen. Paa den anden Side er det ogsaa for private Arbejdere det sædvanlige, at de, der har Natarbejde o. l. faar noget mere end den gennemsnitlige Løn i Faget. Alt i alt kan man saaledes med ret stor Sikkerhed sige, at fra Oktober 1920 har baade de københavnske Kommunetjenestemænd og Statens Provinstjenestemænd i de her omhandlede Klasser haft samme Ugefortjeneste som Gennemsnittet af ufaglærte Industriarbejdere henholdsvis i København og i Provinsen.

Dette er en grundig Forandring fra tidligere Tiders Lønfastsættelse for Tjenestemænd. Det var tidligere en given Sag, at Tjenestemandslønningerne skulde være væsentlig højere end de private Arbejders Løn. I 1909, da Kommunens Slutløn for ufaglærte Tjenestemænd var 1800 Kr. aarlig = 35 Kr. ugentlig, og Statens københavnske Løn udgjorde lignende Beløb, var den gennemsnitlige Ugefortjeneste for københavnske Arbejdsmænd kun 26 Kr. Den stærke Stigning i de private Arbejders Løn i Mellemtiden har imidlertid ganske naturlig medført, at man ikke længere har fundet Anledning til at stille Tjenestemændene gunstigere. Nogen Nødvendighed for at gøre det er der heller ikke. Et Plus maa der ganske vist til for at sikre god Tilgang og bøde paa den lavere Løn i de første Aar og til de ugifte Tjenestemænd; men et saadant Plus er tilstede i de til den faste Ansættelse knyttede Goder, som Tjenestemanden har forud for den private Arbejder: Pension i Stedet for Alderdomsunderstøttelse, Sygeløn i Stedet for Sygekassepenge og Ventepenge i Stedet for Arbejdsløshedsunderstøttelse. Længere ned med selve Lønnen end til at være i Niveau med den private Arbejders Gennem-

*) Nærværende Artikel er i det væsentligste Gen-
givelse af et Indlæg i en Diskussion i Nationaløko-
nomisk Forening.

snitsfortjeneste er dog hverken Københavns Kommune gaaet for sine Tjenestemænd eller Staten for sine Provinstjenestemænd.

Vender vi os nu til Statens københavnske Tjenestemænd, skifter Billedet. De københavnske Statstjenestemænd i de foran nævnte Lønklasser har en Slutløn paa 4644 Kr. og 4764 Kr. aarlig, svarende til en Ugeförtjeneste paa henholdsvis 89 Kr. og 92 Kr. Medens Forskellen paa den private ufaglærte Arbejders Gennemsnitsfortjeneste i København og Provinsen, som det fremgaar af en Samling mellem de foranberegne Beløb 102 Kr. og 87 Kr., er 15 Kr. ugentlig, er det Merbeløb, som Staten giver sine københavnske Tjenestemænd fremfor Provinsens saaledes kun ca. 200 Kr. aarlig = ca. 4 Kr. ugentlig. Ganske vist er Stedstillæget for København 450 Kr.; men dette Beløb repræsenterer Forskellen mellem københavnske Tjenestemænd og Tjenestemænd paa Landet; i Købstæderne og visse Stationsbyer gives der Stedstillæg paa 330 Kr. eller 240 Kr., og vi har foran regnet med dette sidste Tal som Gennemsnit for Provinsen i det hele. Maaske dette Tal ikke er ganske rigtigt; men selv om det gennemsnitlige Stedstillæg for Provinstjenestemænd ligger et halvt Hundrede Kroner lavere, saa bliver den københavnske Statstjenestemandes Forspring for Gennemsnits-Propvinstjenestemanden dog kun ca. 5 Kr. ugentlig. I hvert Fald bliver Resultatet, at den københavnske Tjenestemand's Merbeløb fremfor Propvinstjenestemanden er ca. 10 Kr. lavere pr. Uge end den københavnske private Arbejdsmand's Gennemsnitsforspring for Propvinsarbejdsmanden, medens Københavns Kommunes Tjenestemand derimod er stillet lige med den københavnske Arbejdsmand's Gennemsnit. Heri ligger Forklaringen paa de ca. 500 Kr. aarlig, som Kommunen er forud for Staten.

Den lave Ansættelse af Statens Stedstillæg har sin historiske Begrundelse i, at man ogsaa tidligere kun har givet lave Stedstillæg. I Lønningsloven af 27. Maj 1908 var Maksimumforskellen mellem københavnsk Løn og Landløn 210 Kr. aarlig. Men Sagen laa ganske anderledes den Gang. Naar man satte Tjenestemandslønnen saa meget højere end den private Løn, som man da gjorde, havde man en ganske anden Dipositionsfrihed. Den københavnske Tjenestemand havde ikke tilstrækkelig Grund til at beklage sig, naar hans Løn, trods det lave Stedstillæg, dog var høj i Forhold til københavnske Arbejders.

Det lave Stedstillæg har ogsaa en teoretisk

Begrundelse. Lønningskommissionen af 1917 har vejet Grundene for og imod og fundet, at det eneste, som det er berettiget at tage Hensyn til, er Forskellene i Skat og Husleje. Dette kan maaske være rigtigt i Teorien, og maaske ikke; der kan siges meget baade pro og contra. Men det teoretiske slaar ikke til, naar Virkeligheden siger noget helt andet. Selv om man mener at kunne bevise, at der ikke burde være nogen stor Lønforskel, saa hjælper det ikke, naar det virkelig Forhold er, at der paa det aabne Marked er en meget stor Forskel. Hvis det nu var saaledes, at den nuværende Forskel for ufaglærte Arbejdere var et isoleret Fænomen, saa var Betydningen naturligvis ringere. Men paa denne Maade forholder det sig slet ikke. Forskellen er der ikke alene for de ufaglærte Arbejders Vedkommende, men den findes ogsaa for Haandværkere; ja for disse sidstes Vedkommende er den endogsaa meget større, den andrager for Tiden 24 Kr. ugentlig. Forskellen er heller ikke af ny Dato, selv om den selvfølgelig ikke udgjorde saa store Beløb, dengang Lønningerne var lavere; men procentvis var den omtrent lige saa stor i 1914, før Krigen brød ud, og Procenterne har ikke forskudt sig meget i den forløbne Tid.

Jeg synes derfor ikke, at det kan nægtes, at der begaaes en Fejl fra Statens Side ved at sætte Stedstillæget saa lavt, som det er, og at det er denne Fejl, der er den hovedsagelige Grund til Misforholdet mellem Lønningerne i Staten og i Københavns Kommune for de Tjenestemand'sgrupper, vi her beskæftiger os med.

At faa denne Fejl rettet er ikke let. Rigsdagen og dens Vælgere er jo for det store Flertals Vedkommende ikke-københavnske, og udenfor København er Stemningen ikke paa Forhaand velvillig for at indrømme Københavnerne højere Vederlag end andre. Ogsaa den anden Part i Sagen, de store Tjenestemand'sorganisationer, har deres Flertal udenfor København, og selv om en Forhøjelse af Stedstillæget for København vel ogsaa maatte faa Konsekvenser for de største Byer udenfor København, er det dog klart, at det organisationsmæssigt set, er mere tiltalende at bruge den tilstedeværende Forskel mellem Københavns Kommunes Lønninger og Statslønningerne i København som Stormbuk til Fordel for en Forhøjelse over hele Linien.

De Vanskeligheder, som vi gaar imøde i de kommende Tider, hvor Lønningerne efter alle Solemærker at dømme skal gaa nedad, gør det imidlertid i høj Grad ønskeligt, om

Staten og Københavns Kommune snarest mulig igen kunde faa ens Lønninger for ens Stillinger, og det nu tilstedeværende Urocentrum dermed kunde bringes ud af Verden. Men hvis Staten ikke skal sætte sine Provinstjenestemænds Løn væsentlig op over den gennemsnitlige Løn for Arbejdere i den private Industri i Provinsen, og Kommunen ikke skal sætte sin Løn væsentlig ned under den private Gennemsnitsløn i København, kan den ønskede Ensartethed mellem Stat og Kommune for Tiden kun naas ved, at Statens Stedstillæg forhøjes.

Min. Mdbl.

REKREATIONSHJEMMET.

Ved at læse Hr. Sungams Artikel i D. L. T. Nr. 5, faar man det Indtryk, at Sagen Rekreationshjemmet er grebet forkert an fra Udvalgets Side. Hr. „Sungam“ skriver: „Jeg hegriber ikke, at Hovedbestyrelsen vil modtage et Forslag om at gennemføre en Sag der betyder frivillig Udgift fra Medlemmerne, thi jeg synes, at Hovedbestyrelsen har Eksempler nok for den Modvillie og ringe Forstaaelse den møder, naar den appellerer til Medlemmernes Pengepung ad Frivillighedens Vej“.

Jeg mener at Hr. „Sungam“ ikke har helt Ret i ovenstaaende. Det Hr. „Sungam“ sigter til i det ovennævnte, er sikkert Kritiken og Udtalelser der faldt Medlemmerne imellem da Kontingentet i sin Tid blev forhøjet, men Hr. „Sungam“ det var et nødvendigt Gode, selv om det ikke var helt ad Frivillighedens Vej, at det blev gennemført. Hovedbestyrelsens Beslutning i det, som i saa mange andre Spørgsmaal var kun til Gavn for Organisationen. Jeg indrømmer, at Kritiken herimod var stærk, men mange af Medlemmerne var paa dette Tidspunkt daarligt situerede og holdt derfor igen, og andre havde den Gang ikke den rette Forstaaelse af, hvad det det vil sige at have en økonomisk stærk Organisation.

Hovedbestyrelsen har siden vi har faaet den nye Lønningslov ofte haft Bud til Medlemmerne om at give til et eller andet Formaal, og har altid siden mødt den rette Forstaaelse, naar den har appelleret til Medlemmernes Pengepung.

Nu mener Hr. „Sungam“, at vil man have Medlemmerne til at se stort og smukt paa en Sags Gennemførelse, maa det ikke betyde økonomiske Offre fra Medlemmernes Side, og altsaa, af den Grund skal Rekreationshjemmet gøres obligatorisk og gennemføres ved Tvang, simpelt hen ved at forhøje Kontingentet. Ja, — kunde Sagen gennemføres paa denne Maade var der ikke noget at indvende herimod, men jeg mener

det kommer til at smage vel meget af Diktatur. Kender jeg Medlemmerne ret, da er de imod alt der smager af Tvang, og jeg tror ikke Hr. „Sungam“ faar sit Forslag vedtaget iblandt Medlemmerne, ligesaa vil det gaa paa Delegeretmødet. Enkelte Medlemmer har den Opfattelse, at Sagen er dem uvedkommende, andre mener, at Sagen er Organisationens uvedkommende. Ibland de sidste er der alligevel mange der har Sympati for Tanken, selv om de ved at fastholde den Slags Udtalelser svæver i Vildafrelse. Udvalget har sikkert grebet Sagen rigtig an, selvfølgelig burde det være en Æressag for enhver Lokomotivmand, at være med at rejse Beløbet Udvalget skal bruge, og ved lidt Offervillighed fra Medlemmernes Side kunde Hjemmet nemt sikres.

Jeg tror dersom Tegnebetingelserne, der er tilsendt Medlemmerne blev lettet, vilde mange flere sikkert tegne en Andel. Udvalget har vistnok overvurderet Medlemmernes Ydeevne. Fakta er, at mange af os er spændt haardt for med Skatter og lignende Udgifter, og 10 Kr. pr. Maaned er mange Penge, selv om der ogsaa er et Frirum i Kvartalerne. 120 Kr. som mindste Andel kan nok gaa an, men jeg tror, at kunde Indbetalingen lattes, saaledes at Pengene først skulde være indbetalt paa to Aar, vilde mange flere sikkert være med, og tegne en Andel. De Medlemmer der har tegnet dem for større Andele, og som har Raad, skulde selvfølgelig have Lov til at indbetale Pengene hurtigere.

Saafernt Udvalget skulde bruge Penge til Sagens Gennemførelse før Summen er indbetalt, skulde Udvalget have Fuldmagt til at laane Pengene af Kampfondet.

Sikkerhed for Pengene skal selvfølgelig være tilstede i tegnede Andele, og Beløbet som er tegnet skal være saa stort at Rekreationshjemmet er sikret i økonomisk Henseende.

Et Rekreationshjem rejst ad Frivillighedens Vej vilde være Idealet, og blive til Gavn og Glæde for den Stand vi tilhører. B. 34.

En lille Bemærkning til den ærede Indsenders Anvendelse af Ordet „Diktatur“, i Forbindelse med en Beslutning om at gennemføre et eller andet Forslag, uden iøvrigt at blande os i Diskussionen. Man kan ingen Sinde tale om „Diktatur“ i Forbindelse med en af Organisationens lovlige og kompetente Forsamling vedtaget Beslutning. Red.

PENGES OPFINDER.

Naturligvis er de Lærde uenige om, hvem der har Æren af at have opfundet *Pengene*, —

en Opfindelse, som unægtelig har haft nogen Indflydelse paa Begivenhedernes Gang i Verden, enten man nu vil kalde denne Indflydelse god eller daarlig.

De mere naive Lærde holder for, at Opfinderen maa have været en Vismænd. Men i Virkeligheden har Verden ikke haft saa mange Vismænd, at der bliver nogen til overs, der kan have opfundet Pengene.

De besindigere mener derfor, at det lige saa godt kan have været et almindeligt Fæ, — en Formodning, der bestyrkes af selve Ordet „Penge“, der netop betyder Fæ (Ordet kommer som bekendt af latinsk *pecunia*, der atter kommer af *pecus*, som betyder Kvæg, gammeldansk Fæ).

Adskillige hævder med Lidenskab, at Pengenes Opfinder ikke kan være nogen ringere end Satan selv.

Derimod er der ingen, som har vovet den Paastand, at Vorherre skulde have sat Pengene i Omløb, eller blot nogen Sinde have indladt sig paa at købe noget for Penge. Den eneste Gang, Vorherre vides at have været i direkte Forbindelse med Penge, var, da han selv blev solgt — for 30 Sølvpenninge i Getsemane Have.

Man kan vist lige saa godt straks opgive at finde *Nuvnet* paa Opfinderen.

Men dermed er ikke sagt, at man er ganske uden Hjælpemidler til at bedømme, hvad Slags *Mund* han har været. (At Opfinderen ikke kan have været en Kvinde, er givet; Kvindens Væsen er som bekendt *enten* Kærlighed *eller* Had, men under ingen Omstændigheder den Neutralitetstilstand af *hverken* Had *eller* Kærlighed, som er Pengenes medfødte Tilstand).

Hvad Slags *Mund* var det da, som gjorde den geniale Opfindelse: *Penge*?

Af det ovenfor anførte kan man straks sige sig selv, at han hverken kan have været Menneskeven eller Menneskefjende, men i Virkeligheden fuldkommen ligeglad, ganske neutral over for Menneskene.

Men han har villet sætte dem i Bevægelse paa en bestemt Maade.

Læg Mærke til, at Pengene fra én Side set er noget uhyre korrekt, eksakt, videnskabeligt, noget, man regner ud efter uomstødelige Regler, hvorefter to og to aldrig kan blive andet end fire, — mens de paa den anden Side er noget forbløffende ubestemt, uberegneligt, en al Videnskab og Rimelighed trodsende Mystik, der f. Eks. kan faa to Stykker Wienerbrød, som tilsammen, naar de spaserer ud af Bagerovnen, er fire Øre, til at blive til to Gange 20 Øre, naar de ligger paa Disken.

Der er ogsaa andre Pudsigheder ved den Ting Penge.

Der klæber saaledes den Ejendommelighed ved dem, at Menneskene tror, at de aldrig kan faa

nok af dem, hvorfor alle — *alle* uden Undtagelse — tilbringer deres Liv med mere eller mindre (i Reglen mindre) vellykkede Forsøg paa at faa saa mange af dem som muligt. I Almindelighed gør det hverken fra eller til, om der er faa eller mange Penge i Omløb; Menneskene vedbliver at være lige komiske i Jagten paa dem. Men hænder det af og til, at der med et eller andet Kup tjenes rigtig mange Penge i Verden, saa er der pludselig ikke mere noget ved det hele, for saa faar man mindre for de mange Penge, end man før fik for de faa.

Og naar der saa igen er gaaet en lille Tid, har man pludselig slet ingen Penge mere, hverken faa eller mange, for *alle* Pengene er rullet ét Sted hen: til Specialisten i Penge, den *ene*, som har den Ejendommelighed at alle andres Penge klæber sig til ham og bliver hængende paa ham — ofte med det Resultat, at han selv eller en af hans nærmeste Efterkommere bliver hængt af de *andre*, — — hvis han ikke forinden bliver kvalt i sit eget Fedt eller dør af Sult, fordi hans Spiserør er blevet for snævert.

Men ingen faar alligevel rigtig Fornøjelse af hans Penge. Hvis de, som hænger ham, har glædet sig til at dele Pengene imellem sig, vil de hurtig opdage, at der ikke er nok af dem alligevel til at dele ud af. Og hvis hele Summen falder paa et eller andet tørt Sted — en sulten Kommune, en fattig Stat —, saa vil de mange Penge trykke Markedet, bevirke Prisstigning, Dytid og Arbejdsløshed.

Hvilket alt sammen viser, at den, som har opfundet Pengene, maa have været, hvad Normændene kalder, en stor Skøjer.

FYRRENSNINGSTIDENS AFKORTNING. FORSØG OG MAALINGER.

Ved Otto Bendixen.

Lederen af de ungarske Statsbaners Forsøgsafdeling, Ingeniør Szentgyörgyi, har anstillet en Række Forsøg og Undersøgelser angaaende Fyrrensning, saaledes som denne nu former sig grundet paa Brændselssituationen ved de fleste Jernbaner. Resultatet af disse Undersøgelser er samlede i en Artikel i „Die Lokomotive“, som vi i det følgende skal gengive:

Ved Jernbanedirektioner, som f. Eks. den preussiske, der var rigeligt forsynede med Kulsorter med ringe Askeindhold, gaves der tidligere overhovedet intet Fyrrensningsproblem. De preussiske Stenkul og de lette

Bruukul tillod endog, at udstrakte Driftsomraader kunde undvære enhver Indretning til Rensning for Slagger, men ogsaa i de øvrige Lande kunde man ved en Del af Maskinerne hjælpe sig med den gode gamle „Udskovling“. Men denne gunstige Situation har grundigt forandret sig ved de fleste Jernbanedirektioner.

De mindre askerige Kulsorter, der som Følge af de tilstrækkeligt bekendte Forhold ogsaa anvendes til Lokomotivfyring, har stillet Driften over for et hidtil ukendt Problem. Ved mange af de Kulsorter, der desværre saa ofte anvendes til Fyring, maa en Slaggerensning allerede ske ved den første Station, og dette gentager sig ofte paa enhver følgende. Man oplever endog det Syn, at Lokomotivet, særligt paa længere Stigninger, maa holde paa fri Bane for i Ro og Mag at kunne rense for Slagger. Naar disse Tildragelser ikke skal blive almindelige, saa er den hurtige og intensive Vækst af Fyrets Tykkelse en Ulempe, man maa regne med ved ethvert Lokomotiv som Følge af Kullenes forskellige Beskaffenhed.

Kulkvaliteternes Betydning i denne Henseende har paa en særlig anskuelig Maade vist sig, da de ungarske Statsbaner i 1916 laante til Hjælp 260 preussiske Lokomotiver (med disses Udvekslingslokomotiver et Antal af ca. 400), som i Preussen kunde forrette deres Tjeneste upaaklageligt uden speciel Fyrrensningsindretning (bevægelige Rister), medens de med de slaggesættende ungarske Kulsorter først formaaedes at udnyttes økonomisk i Driften, da de uden Undtagelse var bleven forsynet med den saakaldte „Vipperist ungarsk Model“.

Med Fyrrensningens tiltagende Antal kommer naturligvis ogsaa alle dennes ubehagelige Ulemper i Betragtning, og det saa meget mere vægtigt, jo længere Rensningen vedvarer. De vigtigste trafikale og økonomiske Ulemper ved de hyppige og langvarige Fyrrensninger er følgende:

1. Lange Ophold paa Stationerne, der har til Følge en Forringelse af Strækningens Ydeevne og Forstyrrelse af Toggangens Regelmæssighed, Formindskelse af Lokomotiv-

og Vognparkens Udnyttelse saavel som ogsaa Lokomotiv- og Togpersonalets.

2. Ved hyppig og lang Aabning af Fyrdøren et direkte Varme- og Tryktab i Kedlen, som maa oprettes ved et Merforbrug af Kul.

3. Som Følge af hyppig og intensiv Afkøling af Fyrkassen bliver Kedelrørene utætte, hvorfor disse hyppigt maa vales og udveksles. Tidstab i Maskinens nyttige Tjenestetid, Merudgift i Istandsætning, kortere Varighed af Rørvæggen og hele Fyrkassen.

Med Henblik paa disse Ulemper vil alt-saa Fagmanden i Driften, naar Anvendelsen af slaggesættende Kul ikke kan undgaas, opbyde alt for i det mindste at forkorte Varigheden af Fyrrensningen, hvor det er muligt. Med ubevægelige Rister kan Rensningen for Slagger kun foregaa ved Udskovling, hvilket ved askerige Kul kræver et saa meget mere besværligt og langvarigt Arbejde, jo mere sammenbagt og tykkere Fyrlaget er. Desuden er dette fysiske Arbejde sundhedsskadeligt for Fyrbøderen som Følge af den store Temperaturforskel, for hvilken Legemet herved er udsat særlig i den kolde Aarstid.

De ovenfor anførte Ulemper, der allerede er kendt under mere harmløse Forhold, har foranlediget Jernbanedirektionerne, bl. a. ogsaa de ungarske Statsbaner, til allerede i Aaret 1880 ved alle Lokomotivtyper af første Klasse at indføre en Renseindretning betjent ved en Sidemekanisme og med det fælles Princip, at en i Ristelaget bevægeligt anbragt Gruppe Rister lader sig aabne og lukke fra Fyrbøderens Plads ved Hjælp af en tilsvarende Løfte- og Trækstangsindretning, saaledes at Slaggerne kan bringes til at falde gennem denne Aabning direkte i Askekassen. Denne Rist bliver i det følgende betegnet som Løfterist.

De ved Forringelsen af Brændselsmaterialet foraarsagede Vanskeligheder ved Fyrrensningen ramte naturligvis i første Linie de Lokomotiver, som ikke var i Besiddelse af bevægelige Rister. De ovenfor skitserede Ulemper krævede en nødvendig Afhjælpning. Da en Omkonstruktion af Maskinen og lang-

varig Monteringsarbejde paa Forhaand maatte anses for udelukket af Hensyn til den vedvarende Lokomotivmangel, kunde man ikke tænke paa Indbygning af Løfterister i tilstedeværende Lokomotiver. For da at lette Fyrrensningen ved de lærte preussiske Lokomotiver opstod „Vipperisten ungarsk Model“ (System Rezsny), med hvilken, som før nævnt, disse Lokomotiver blev udrustet, saavel som 32 i Schweits købte Lokomotiver, og fornylig ogsaa nogle andre ungarske Lokomotiver. Sydbanen har endog efter længere heldige Forsøg normaliseret dette System for sine egne Linier og allerede i 1½ Aar ladet alle deres store Lokomotiver forsyne dermed.

Dette System har utvivlsomt den Fordel at kunne indsættes i tilstedeværende Lokomotiver uden nogen Omkonstruktion eller Sætten ud af Drift, idet Indretningen, i Stedet for et Antal fjernede Ristestænger, ganske simpelt lægges paa Ristebæreren.

I det Øjemed at opnaa en yderligere Afkortning og Lettelse af Fyrrensningen ved særlig kompakt og sammenbrændt Fyrlag, blev paa Foranledning af de ungarske Statsbaners Ledelse nogle Maskiner foruden indbygget Løfterist forsøgsvis ogsaa forsynet med Vipperist, saa der blev opnaaet en Forbindelse af begge Arter.

For at gennemprøve de saaledes opstaaede fire forskellige Fyrrensningsfremgangsmaader forsøgsvis med Hensyn til deres driftlige og økonomiske Fordele og Ulemper, og for om muligt ogsaa at kunne værdsætte dem talmæssig, har de ungarske Statsbaners Forsøgsafdeling anstillet fagmæssige Iagttagelser af disse i regelmæssig Drift og foretaget nøjagtige Maalinger.

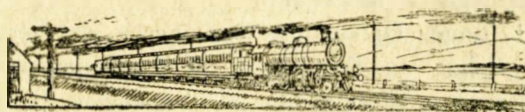
For at vinde et sikkert Grundlag til Sammenligning var man endvidere betænkt paa ved samtlige Forsøg at fastslaa de faktiske Omstændigheder og Betingelser. Der maatte særligt agtes paa, at Kullenes Kvalitet, Fyrlagets Tykkelse, Damptrykkets Størrelse, den korte Stræknings Karakter, Lokomotivets Ydelse, ja selv de ydre Temperaturforhold og ligeledes Fyrbøderens Person, grundet paa

den samme Behandling, blev identiske ved Parallelforsøgene.

Varigheden af hele Renseprocessen, endvidere Trykfaldet i Kedlen fra Minut til Minut, medens Fyrdøren var aaben, blev paa det nøjeste bestemt, eventuelt aflæst. Resultaterne af Iagttagelserne er i Korthed følgende:

Behandling og Virkning. Udskovlingen af det til 40—50 Centimeter og endnu højere voksede sammenbrændte Slaggelag er et fysisk Arbejde, som under visse Omstændigheder trætter Fyrbøderen allerede ved den første Rensning, men den hyppige Gentagelse af denne bliver ofte til en Plage, der ubetinget maa afhjælpes. Indførelsen af en hvilken som helst Renseindretning er allerede fra et rent menneskeligt Standpunkt en Velgerning for Lokomotivpersonalet, som herved bliver befriet for det møjsommelige Arbejde ved Udskovlingen.

Rensningens Varighed. Resultaterne af de gennemførte Forsøg har vist, at Fyrrensningens Varighed er afhængig af et Antal ret foranderlige Faktorer. Den beløb sig ved Fremgangsmaaden med Udskovling til fra 13 til 28 Minutter, men ved Anvendelsen af bevægelige Riste til mindre end det halve, da den kun krævede 6½ til 14 Minutter. Mellem Fyrrensningens Varighed med Løfterist eller med Vipperist alene kunde ikke findes nogen væsentlig Forskel. Ved Kombinationen af begge Mekanismer, det vil sige ved Anvendelsen af to Aabninger i Ristelaget, blev under gunstige Forhold gennemsnitlig opnaaet en yderligere Tidsbesparelse paa ca. 20 pCt. Da denne Tidsbesparelse dog kun drejer sig om nogle Minutter, vil Anbringelsen af Vipperisten ved Lokomotiver, som allerede er udrustet med Løfteristen, ikke anses for nødvendig ved de ungarske Statsbaner. (Forts.)

25 AARS JUBILÆUM.

Den 1. April kan følgende Lokomotivførere fejre 25 Aarsdagen for deres Ansættelse som Lokomotivmænd.

København G: L. Frederiksen, Saxogade 103², Kbh. B., C. P. Christensen, Flensborggade 61², Kbh. B., P. Petersen, Struensegade 26¹, Kbh. N., A. C. Kirkensgaard, Herluf Trollesvej 4 B⁴, O. V. N. Johansen, Gl. Kongevej 21 B⁴, Kbh. V.

Aarhus: K. T. Rohde, Frederiksalld 94², J. Nielsen, Paulsplads 19², J. C. Møller, Fredensgade 29¹, J. J. Petersen, Ingerslev Plads 2², A. G. H. Petersen, Paulsgade 60¹, N. H. Christensen, Bogensegade 6².

Skanderborg: S. P. Sørensen, „Fredensbo“, Sølystkvarteret. Nyborg: N. C. Nielsen, „Nona“, Svanedamsgade, N. C. Hansen, Ole Suhrsgade 6. Korsør: V. A. H. Lund, Nyvej 4¹. Viborg: C. Schmidt, Jyllandsgade 13 St., A. M. A. Dalgaard, Mathiasgade 31 o. G. Struer: A. G. H. Lorentzen, Østerby, P. A. Christensen, Gemsing, A. M. Jensen, Dusebergvej 33. Langaa: J. A. Jensen, Villa „Pax“. Østerbro: A. F. L. L. Østerberg, Strandboulevard 65³. Helsingør: N. L. Nielsen, Alleen 13¹. Roskilde: K. T. Petersen, Frederiksborgvej 32 a¹.

VALG AF DELEGEREDE.

Til de forestaaende Kredsgeneralforsamlinger og Delegeretmødet vælger Afdelingerne følgende Antal delegerede:

			Medl.	Deleg.
København G	Afd. Nr. 1 og 2	tils.	332	16
—	H —	3 og 4	32	2
—	Ø —	5 og 6	63	4
Helsingør	—	7 og 8	40	2
Roskilde	—	9 og 10	46	4
Gedser	—	11 og 12	46	4
Kallundborg	—	13 og 14	31	2
Slagelse	—	15 og 16	56	4
Korsør	—	17 og 18	94	4
Nyborg	—	19 og 20	138	6
Fredericia	—	21 og 22	151	6
Esbjerg	—	23 og 24	94	4
Thisted	—	25 og 26	20	2
Struer	—	27 og 28	103	4

			Medl.	Deleg.
Viborg	Afdeling Nr. 29 og 30	tils.	61	4
Frederikshavn	—	31 og 32	28	2
Aalborg	—	33 og 34	63	4
Randers	—	35 og 36	29	2
Aarhus	—	37 og 38	207	10
Skanderborg	—	39 og 40	40	2
Vamdrup	—	41 og 42	44	4
Brande	—	43 og 44	42	4
Langaa	—	45 og 46	22	2
Masnedsund	—	47 og 48	23	2
Sønderborg	—	49 og 50	28	2
Tønder	—	51 og 52	37	2
Ialt . . .			1870	104

Der vælges lige mange delegerede af Lokomotivførere som af Lokomotivfyrbøder-Afdelingerne. Afdelingsformændene bedes *senest* den 10. April tilstille Kontoret Meddelelse om, hvilke Medlemmer der er valgt som delegerede, for saa vidt saadan Meddelelse ikke allerede er tilgaaet.

FRA DET DAGLIGE LIV.

Hr. Redaktør!

De skal have saa mange Tak, fordi De sendte mig „Værksteds Tidende“ for Marts, i hvilket Blad d'Hrr. Kulmænd gør et Forsøg paa at skyde efter Caspar Røgbrænder, uden at Forsøget dog er lykkedes.

D'Hrr. der ude i Kulgaarden kan være vis paa, at jeg ikke billiger en Optræden af Lokomotivførere af den Karakter som omfattes i Artiklen — omend det kan være forstaaeligt, at en eller anden kan lade sin Harm løbe af med sig.

Det jeg omtalte i min Artikel var, at det gik langsomt i den Kulgaard, og at det er Verdens langsomste Kulmænd der findes, og herved har man ikke gjort Forsøg paa at rokke en Tøddel. Tværtimod man indrømmer dette, og omtaler i den Forbindelse, at det kunde være at Forholdet blev anderledes, naar man vilde betragte Kulmændene som almindelige Mennesker.

Men Herregud, det er jo det, de ikke er, de er ualmindelige, ingen tør komme dem nær!

Nej, d'Hrr. Kulmænd kan være vis paa, at Caspar Røgbrænder kender det han taler om, og kan ogsaa se den Forskel, der er paa Gh. og i andre Kulgaarde. — Men d'Hrr. kender sikkert ikke Forholdene i andre Kulgaarde end deres egen. — Rejs ud og lær!

Der gaar det ikke paa den Maade, at Maskinen først skal holde ved Kranen og der vente paa Kulmændene og paa at 3—4 tomme Kasser først skal flyttes forinden Ekspeditionen kan finde Sted. — Nej, Ekspeditionen sker med det

samme, d'Hrr. venter paa Maskinen og der er aldrig Kontraverser mellem Lokomotivpersonalet og Kulmændene. Men paa Gb. skal Maskinen først holde ved Kranen, det er Reglen, og i mange Tilfælde vente paa at Kulmændene kommer ud af Hytten og paa at Kasser flyttes o. s. v. Er der nogen der viser Overlegenhed, er det sandelig d'Hrr. i Gb. Kulgaard. Og andet og mere pegede jeg ikke paa og henstillede til d'Hrr. om ikke de kunde tage lidt Hensyn til Lokomotivmændene, fordi det i Reglen er deres Fritid det gaar ud over. — Selvfølgelig skal d'Hrr. have Lov at puste en Gang imellem, men Pustet bør vel tages, naar der ingen Maskiner er!

Ræssonnementet, som der sluttet med, passer jo slet ikke, Lokomotivmændene tænker aldeles ikke, at det *kun* er en Kulmand, og at han af den Grund er en Kamel, men der er utvetydige Beviser, utallige Beviser for, at Kulmændene tænker: „Bliv du kun holdende din Kamel, det er jo kun Lokomotivmænd, og en fribaaren Kulmand kommer naar det passer ham“.

Og det morsomme er, at der ikke kræves en Smule mere Arbejde af d'Hrr., kun en Smule Hensyntagen, hverken mere eller mindre og vises den, vil Forholdet sikkert meget hurtigt blive godt mellem Lokomotivmændene og d'Hrr. Kulmænd paa Gb. — Men vil man være hensynsfuld?

D'Hrr. kunde jo gøre et Forsøg en kort Tid, og Resultatet vilde sikkert forbavne dem, saa det ikke vilde blive ved Forsøget alene; og det vilde glæde

deres ærbødige

Caspar Røgbrænder.

Hr. Redaktør!

I Anledning af mit lille Indlæg angaaende de utætte Kedelrør, har Caspar Røgbrænder i Nr. 5 af D. L. T. været ude efter mig, fordi han har forstaaet det saadan, at jeg var en Modstander af bedre Uddannelse. Det er jeg absolut ikke, jeg har den fulde Forstaaelse af, at man skal lære saa længe man lever og have Lussinger hele sin Læretid. Jeg indser ogsaa fuldtud, at en Lokmand, som har siddet et vist Tidsrum i Jernbaneskolens dyre Stole og er blevet propet med Teori, ligesom en sultestrikende Forbryder bliver tvangsfodret, vil staa ganske anderledes rustet til at imødegaa saadanne Eventualiteter som utætte Kedelrør og deslige, end en Mand, som kun har sin praktiske Uddannelse og raa Kraft at bekæmpe Ondet med. Vi ved jo ogsaa alle sammen, at de bedst teoretisk uddannede Lokmænd altid og i enhver Henseende er deres mere uvidende Kolleger fuldstændig

overlegne og aldrig ere udsatte for at „hænge paa'en“ som hine somme Tider maa, vel Caspar Røgbrænder?

J. - - - e.

Redaktøren har været saa venlig at forelægge mig ovenstaaende, hvorfor jeg straks kan faa Lejlighed til at svare.

Der er en forbavsende Enighed mellem Hr. J. - - - e og Caspar Røgbrænder.

Han kender ogsaa Typen, man kan mærke det paa Lugten paa lang Afstand, de osrer ligefrem Teori — og glemmer Praksis.

Thi det er givet, at den dygtige og praktiske Lokomotivmand der faar et tilpas Pensum Teori, og ikke faar ondt heraf, saaledes at han stadig har Opstød, er at foretrække for den Lokomotivmand som lever i Teoriens Verden og helt glemmer Praksis.

Teori er en Ting, og Praksis en anden, saaledes lyder det ofte, men begge Dele forenet paa en forstandig Maade vil bevirke, at Lokomotivmanden føler sig mere sikker ved sin bedre Viden, sin bedre Kendskab til Maskiner.

Og det kan jo da ogsaa hænde, at en af de overlegne Teoretikere kan komme til at „hænge paa'en“, og maa til at bruge sin praktiske Færdighed.

Med Haandslag og Hilsen

Caspar Røgbrænder

EN FANE.

Paa et af Tønder Afdelingen afholdt Møde blev der fremsat den Tanke, at der skulde arbejdes for at faa anskaffet en Fane for de sønderjydske Afdelinger under D. L. F. og der blev nedsat et Udvalg til at arbejde med Sagen. — Man ser jo den ene Afdeling efter den anden, og hvor Afdelingerne er for smaa da flere slaa sig sammen om det Mærke, dette Bevis paa Organisationens Vækst og virkelige Kraft en Fane er. — Hvorfor skulde da vi, i det gamle danske Land, mangle vor Fane? Tidspunktet er maaske uheldigt, der foretages jo den ene Indsamling efter den anden til andre maaske mere nødvendige Formaal, men om vi ogsaa skulde yde en Tier i to Rater, var det vel overkommeligt. — Der er fra det foreløbige Udvalgs Side udsendt Indbydelser til de forskellige Afdelinger hernede, om at vælge et Medlem til at træde ind i Udvalget, og der være med til at deltage i Beslutninger angaaende Fanens Pris, Udsæende o. a. — Dette Udvalg vil ogsaa komme til at beskæftige sig med Tanken om en Fanefond, hvis Midler tænkes tilvejebragt paa den Maade,

at Nyansatte og tilflyttede Medlemmer erlagde et lignende Beløb, som os der skænker Fanen. — Nu heder vi Medlemmerne se forstaaende og velvilligt paa Sagen, naar nu om kort Tid Lister fremlægges til Indsamlingen.

Udvalget.

DØDSFALD.

A. P. Slot.

Efter flere Aars tiltagende Svagelighed og et længere Sygeleje afgik Lokomotivfører A. P. Slot Mandag den 14. Februar ved Døden paa Kolding Sygehus Tuberkuloseafdeling.

Slot har tilbragt sin Tid som Lokomotivmand i Struer og Fredericia og har, hvor han har været, ved sin stille og noble Færd skabt sig en Kreds af Venner saavel iblandt Kammerater som Overordnede. Han efterlader sig Hustru og en voksen Datter.

Slots Begravelse foregik Mandag den 21. Februar i Aarhus, under stor Deltagelse af Lokomotivmænd fra Aarhus, Struer og Fredericia. Ved Baaren paraderede Aarhus og Fredericia Afdelingers Faner.

N. M. R.

DØDSFALD.

En ogsaa indenfor Lokomotivmændenes Rækker kendt Mand, Maskinpasser V. Tietze, Gb, er den 27. Februar afgaaet ved Døden.

Maskinpasser V. Tietze, der har været ansat

ved Banerne i ca. 35 Aar, blev kun 55 Aar gammel, var en meget afholdt Mand blandt sine Kammerater, der ogsaa gennem Aarene betroede ham flere Tillidshverv, som han udfyldte paa den bedste Maade.

FASTELAVNSFEST.

Den 1. Marts afholdt Struer Lokomotivfyrbøder-Afdeling Fastelavnsfest, hvortil var indbudt Depotets Maskinarbejdere med Damer, samt Æresmedlem af Afdelingen pens. Lokomotivfører Andersen og Hustru.

Festen begyndte Kl. 6 med at „slaa Katten af Tønden“. To Tønder splintredes (en af Herterne og en af Damerne) med mange drøje Slag og under munter Skæmt. Derefter forlystede Skuespiller Olaf Jensen de tilstedeværende med at fortælle en Del Anekdoter og Vitser, og den udmærkede Solo-Sanger H. L. Jensen sang nogle Sange. Begge modtoges med stormende Bifald. Til Ballet pyntedes Deltagerne med Karnevalshuer, og ved det fælles Kaffebord blev sunget en Sang, skrevet i Anledning af Festen, holdt en Del Taler og udbragt mangt et Leve.

Festen, der væsenligst var arrangeret af Lokomotivfyrbøder J. Mortensen, havde samlet ca. 100 Deltagere, og blev overordentlig vellykket med højt Humør over hele Linien fra først til sidst.

Fra Depotets Side var vist sædvanlig Imødekommenhed med Hensyn til at give Tjenestefrihed til alle, som ønskede at deltage. Hvorfor de stedlige Lokomotivmestre takkes.

D.

SYGEKASSEN.

Sygekassens Specialist i Kvindesygdomme. Fru Dr. med. Eli Møllers Møllers Praksis vil under hendes Bortrejse fra 22. Februar indtil Midten af April Maaned d. A. blive besørget af Frk. Dr. Flensborg, Vesterbrogade 94 (træffes 12—1).

TAKSIGELSER.

For al den venlige Deltagelse, der er udvist ved min kære Mand, Overportør I. L. Jensens

Død og Begravelse, takker jeg paa det hjerteligste.

København, den 4. Marts 1921.

Paa Børns og egne Vegne
Frederikke Jensen.

Paa Børns og egne Vegne bringes alle en hjertelig Tak for den forstaaende Deltagelse, der blev os vist ved min Mands Begravelse.

Inger Titze,
f. Merrild.

Hjærtelig Tak for den store Deltagelse som er bleven udvist ved min kære Mand, Lokomotivfører A. P. Slots Sygdom, Død og Begravelse.

Ane Slot.

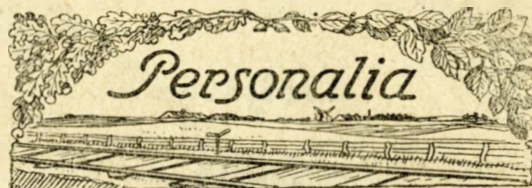
RETTELSE TIL ADRESSEFORTEGNELSEN.

Lokomotivfører afdelingerne.

Viborg: Afdelingsformandens Navn og Adresse rettes til: Chr. Angkjær, Boyesgade 2 B. Afde-

lingskassererens Navn og Adresse rettes til: S. M. Sørensen, Fredensgade 47.

Fredericia: Afdelingsformandens Navn og Adresse rettes til: Soph. Jensen, Remisen.

Navnændring.

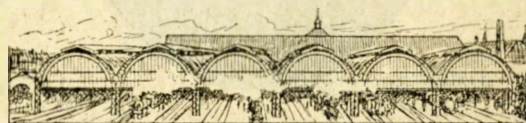
Lokomotivfyrbøder O. Nielsen, Aarhus H., har under 14/2 1921 faaet Tilladelse til at hedde Otto Kornild.

Forflyttelse efter Ansøgning fra 1/3 1921:

Lokomotivfører J. Olsen, Struer, til Aarhus H.

Forflyttelse efter Ansøgning under 5/3 1921:

Lokomotivfyrbøder C. C. Ø. Hansen, Kørsør, til Skelskør.

**1000 østrigske Kroner
for 12 Kr.**

faas hos Lokomotivfører

C. A. LILLELUND, KORSØR

**Lys
96**

**FALKONERALLE
A. STEEN ANDERSEN**
Statsaut. Installatør.
Tlf. 5663.

Nærværende Nummer er afleveret
paa Avisposten den 16. Marts

Rentefrit Laan

til Indkøb af Herre- og Damegarderobe
ydes af Tjenestemændenes Indkøbs-Bureau, Østerfarimagsgade 14^a, Telefon Øbro 973 y.

Støt vore Annonceører

Vesterbro Skotøjshus

15, Absalonsgade 15,

hør være Deres **FODTØJ**
Leverandør i

Forretningen grundlagt 1879.

Baldersgades Messe.

Baldersgade 51 — Telf. Taga 585 x
Nørrebro's billigste

Manufaktur- og Trikotageforretning.

Stort Udvalg. — Billige Dyrer.

Egen Systue. — Gode Varer.

Reel Behandling. I. P. Tholstrup.

Announce-Expedition:

K. Johansen, Sommerstedgade 22^a, København B.

Træffes i Reglen daglig Kl. 1—2.

Telefon: Vester 4011.

Udgaar 2 Gange maanedlig.

Redaktion: Vesterbrogade 98 a², København B.
Tlf. Vester 2895 v. eller Vester 8113.

Abonnementspris: 6 Kr. aarlig.

Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.